

در زمین نگاه کن که چگونه بساط تو ساخته است و جوانب وی فراخ گسترانیده و از زیر سنگ های سخت ، آب های لطیف روان کرده، تا بر روی زمین می رود و به تدریج بیرون می آید.مَثَل تو چون مورچه ای است در قصر ملکی که از بسیاری غلامان و سریر ملک وی هیچ خبر ندارد.اگر خواهی به درجه مورچه قناعت کن،اگر نه راهت داده اند تا در بستان معرفت حق تعالی تماشا کنی تا مدهوش و متحیر شوی.

دوستان واقعی، راه نیک بختی را به ما نشان می دهند و همراهان خوبی برای شکوفایی بهتر هستند. آن ها مثل آینه، همان قدر که خوبی ها را پیش چشم می آورند، عیب ها را هم به ما می نمایند و مهم تر آن که این همه را بی صدا و بی هیاهو باز می گویند.

خسرو گفت:«ای پیرمرد،در موسم کهنسالی و فرتوتی کار ایام جوانی پیشه کرده ای.وقت آن است که دست از این میل و آرزو برداری و درخت اعمال نیک در بهشت بنشانی.چه جای این حرص و هوس باطل است؟درختی که تو امروز نشانی،میوه آن کجا توانی خورد؟»

سعدی در گلستان آورده است:«هر که با بدان نشیند،اگر نیز طبیعت ایشان دراو اثر نکند،به طریقت ایشان متهم گردد». به تجربه ثابت شده است که انسان تحت تاثیر رفتار دوست قرار می گیرد.رفیق بد،عامل ویرانگری و همدم نیکو خصال،باعث پرورش شخصیت متعالی انسان است.

سخن، نا پرسیده مگوی و از گفتار خیره پرهیز کن. چون باز پرسند، جز راست مگوی. تا نخواهد کسی را نصیحت مگوی و پند مده، خاصه کسی را که پند نشنود که او خود اوفتد. در میان جمع هیچ کس را پند مده. از جای تهمت زده پرهیز کن و از یار بد اندیش و بد آموز بگریز.

